

בובי הדביבון

תורטון בורגס
הריסון קדי

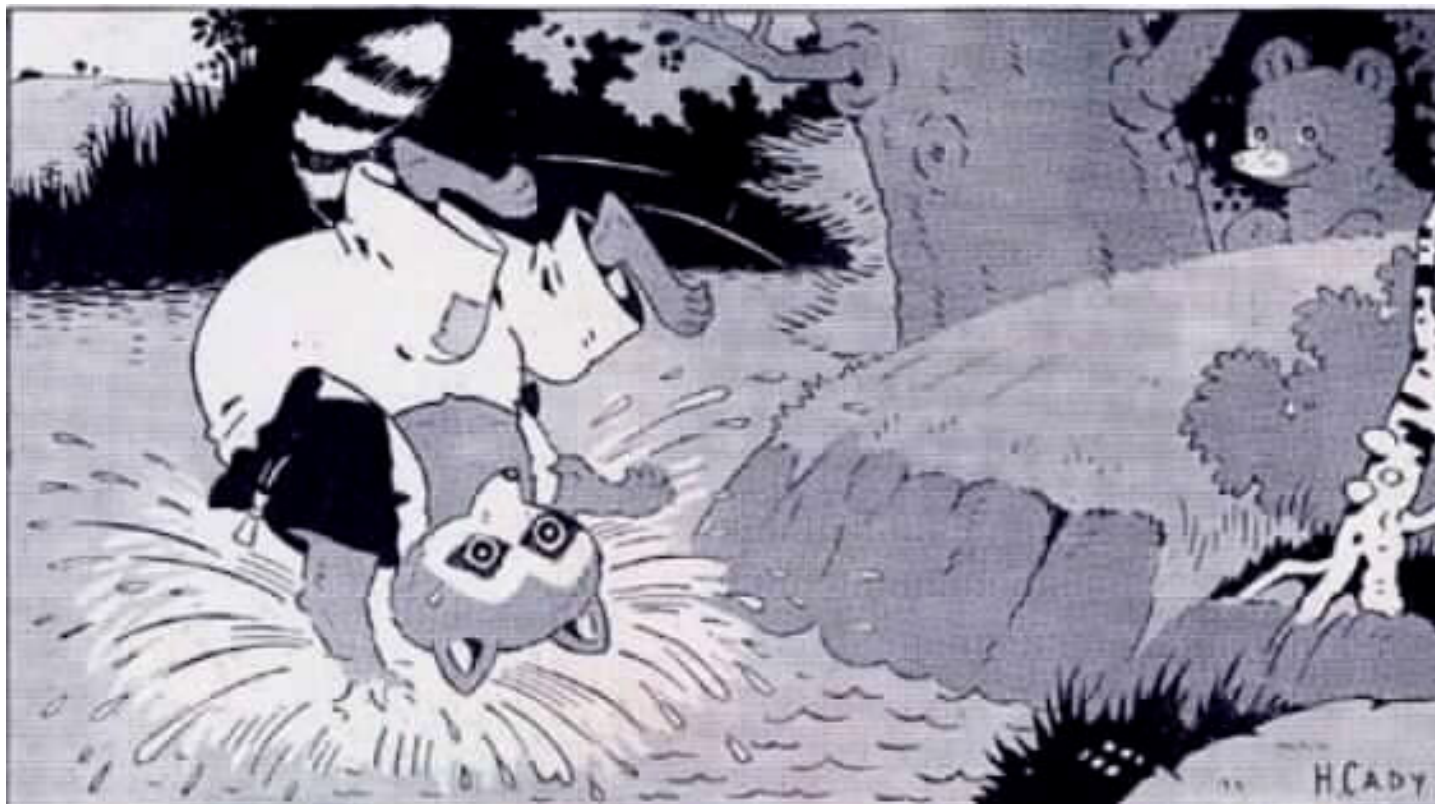

בובי הדביבון, זה בעל
זנב טבעות ומסכת פנים
שחורה, דומה לכל
האחרים: הוא עושה
טעויות.
כל אחד יכול לטעות,
מבוגרים וילדים, ואולי
טוב שכך. כי מטעויות
לומדים דברים חשובים
מאוד.
בובי ישב בפתח החלל

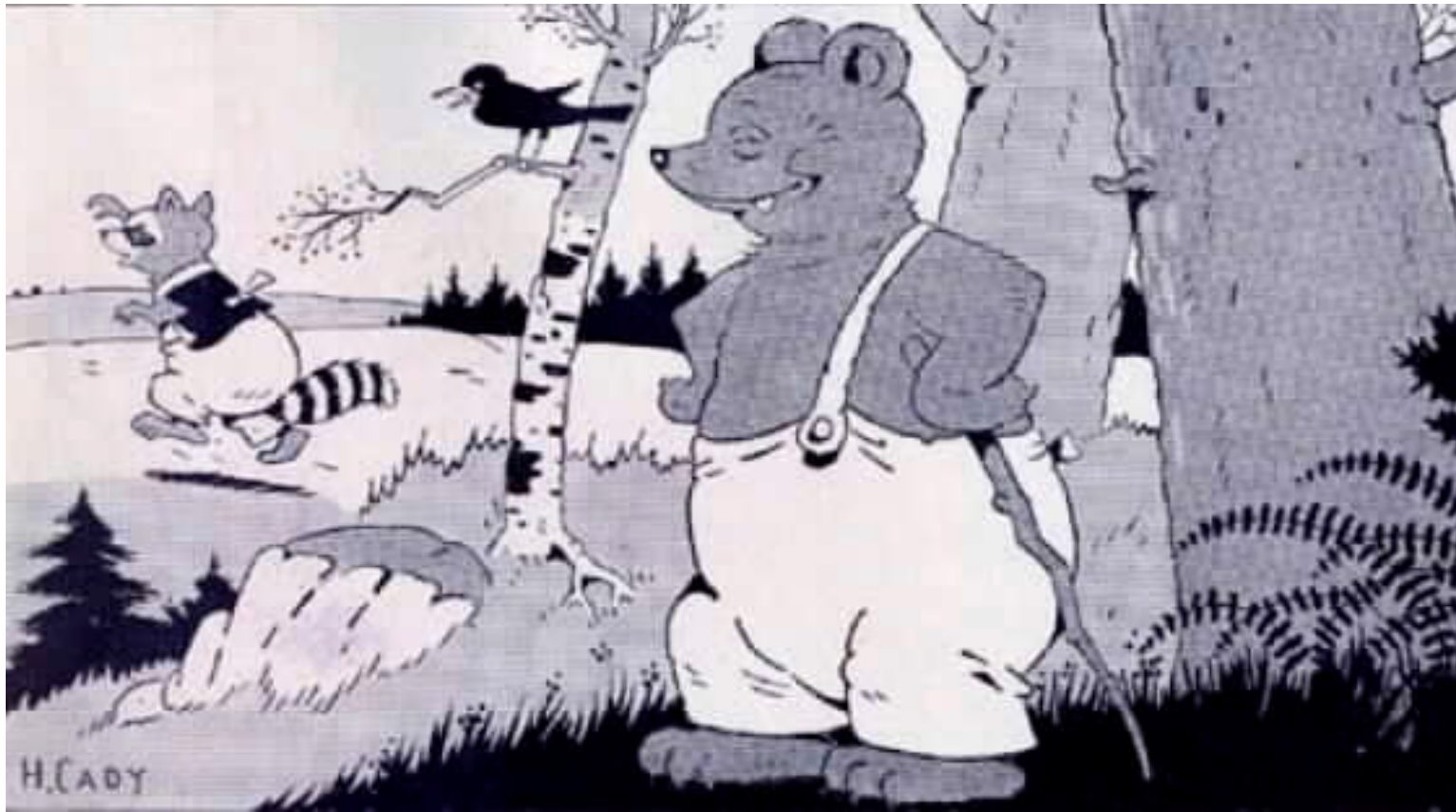
שבעץ שלו והציץ החוצה. הוא כרגע התעורר משינה עמוקה. הוא ידע שהוא
אחד מאלה שהאינדיאנים קוראים להם שבעת הישנים. אלה החיות בעלות
פרווה, שישנות בתקופת החורף הקר. הגדול מהם הוא הדוב, הקטן עכבר
היערות והאחרים הם הסנאי, הסרחן, העטלף והחרפן.

בובי פיהק, ואחר כך ירד לאט
על הארץ.
הוא מתח רגל אחת. אחר כך
רגל שניה ובסוף הוא פשט את
שתי רגליו יחד.
"ווף.. ווף" נשמע פתאום קול
נוהם עמוק בדיוק אחוריו.
בובי נבהל כל כך שקפץ ממקומו
ועשה גלגלת. הוא היה עוד קצת
רדום וקשיח אחרי שינת החורף
הארוכה. הוא קם על רגליו
והתחיל לרוץ, מסתכל אחורה
ולא שם לב לאן הוא הולך. הוא
לא ראה שהיה בקרבת הנחל,
עד שנפל מהחוף לתוך המים.
הוא נחת ישר על ג'ו, כלב המים.
גם ג'ו נבהל וגלש מתחת לרגליו של בובי.

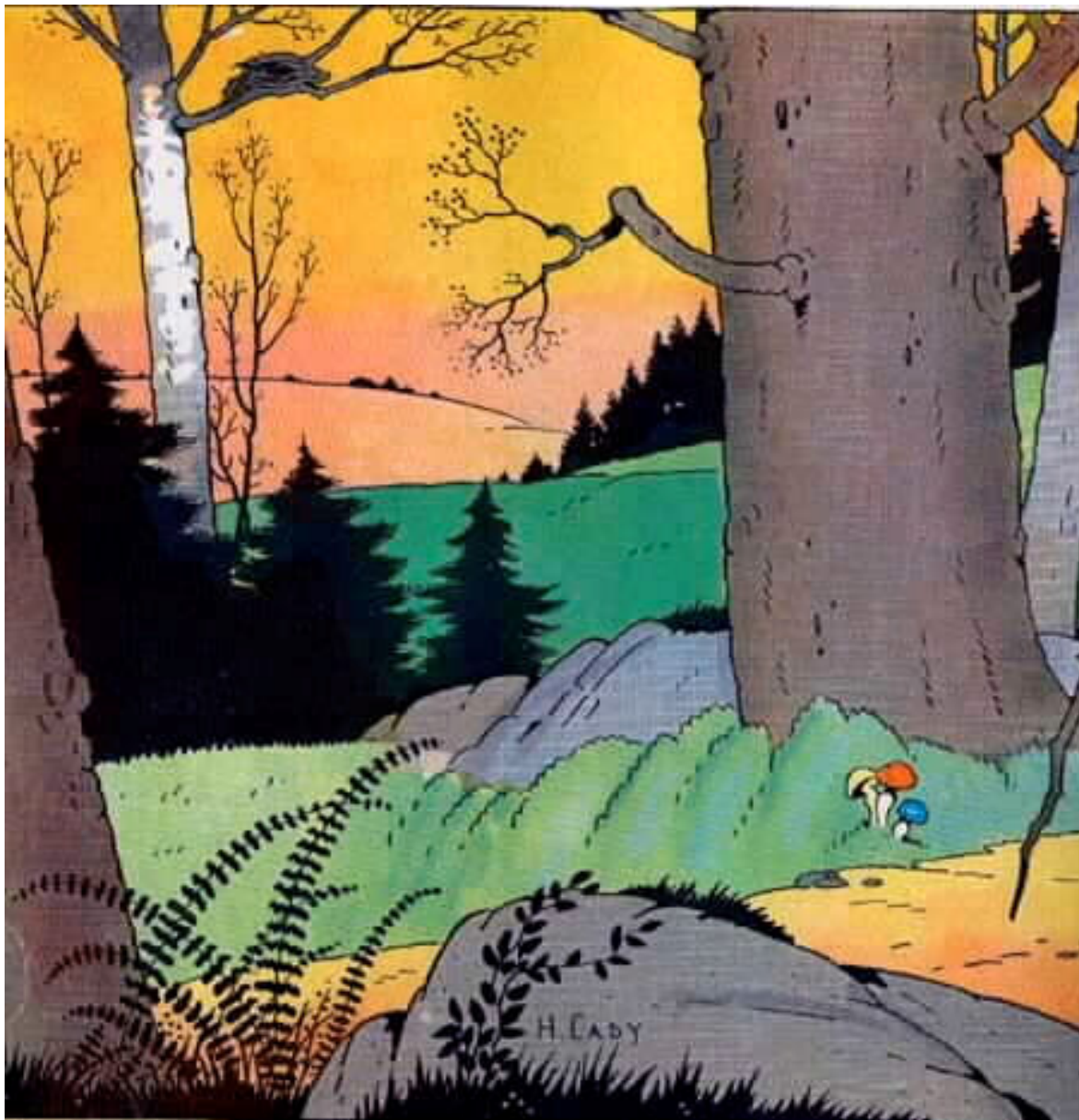

ספלש! נפל בובי לתוך
המים. הוא ניער את
המים מראשו והתחיל
לשחות מהר לכוון
המקום הנמוך של
החוף. כמה קרים היו
המים! עכשיו לא נותר
בו כלום מהנמנום
הקודם. ממש כלום. הוא
היה ער לגמרי.
"קאו! קאו!" קרא
שחורי העורב מצמרת עץ. הוא ראה משם את הכל. "עשה זאת שוב, בובי!
עשה זאת שוב!"

**"כן, עשה זאת
שוב!" נשמע שוב
הקול העמוק
שהבהיל אותו
תחילה. בוסטר
הדוב יצא מבין
העצים.
בובי הדביבון לא
אמר כלום. הוא רק
עצר לרגע וניער את
שארית מים**

**מפרוותו ואז התחיל לרוץ בלי להביט אחורה. הוא רצה לחזור מהר כמה שרק
אפשר לחלל שלו בתוך העץ. בוסטר הדוב הוא כעין בן-דודו של משפחת
הדביבונים, אבל לבובי לא היו כל רגשי משפחתיות באותו הרגע.**

למחרת יצא בובי שוב כדי
להתעמל קצת. הוא הסתובב בחוץ
כל הלילה כי היה כבר רזה ורעב.
הוא הסתובב כל היום וכל הלילה.
קשה היה למצוא דבר מה לאכול.
במשך שינת החורף הוא ניצל את
כל השומן שתחת עורו, ונעשה דק
מאוד.

פתאום מצא את עצמו בקרבת
מקום, בו שנה קודם שחורי
העורב בנה את הקן שלו.
"מעניין האם העורבים
משתמשים בקן הישן שלהם
השנה" הוא מלמל "יתכן וזה
עוד קצת מוקדם, אבל לא יזיק
להציץ. הם דווקא נוהגים
להקדים ואם אמצא שם כמה
ביצים בקן.. " בובי לא גמר
ורק ליקק את שפתיו.
הוא ניגש לעץ שעליו היה
פעם הקן. הביט למעלה ואחר
כך על צמרות העצים
האחרים. העורבים לא נראו
בסביבה.

"טוב שהם לא בסביבה" מלמל "אציץ בזמן שהם אינם."

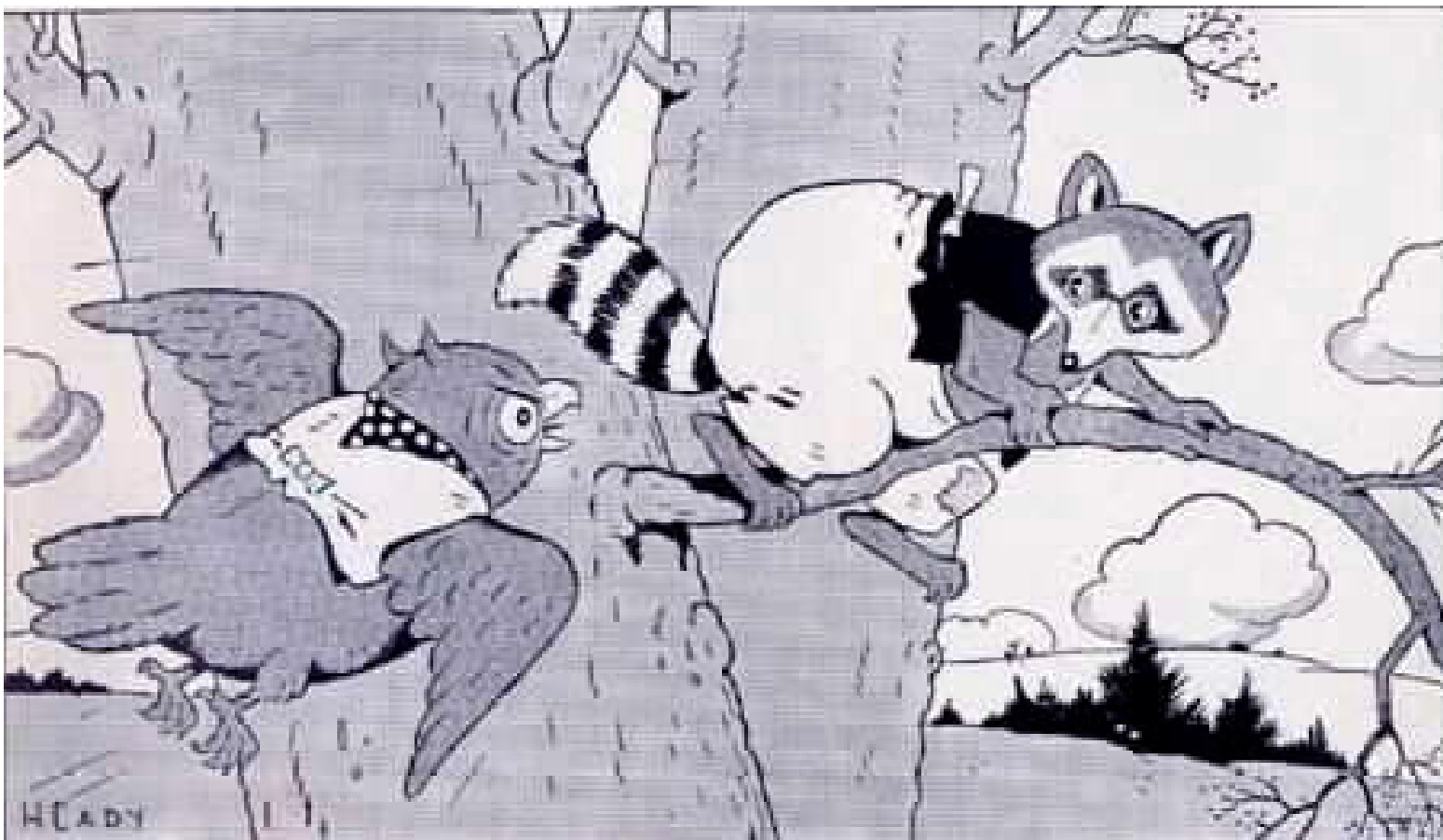
הוא התחיל לטפס על
העץ. בחצי הדרך
עצר לרגע. הוא שמע
כאילו רחש קל מעליו.
הוא הקשיב שוב. הנה
הרחש.

"אילו לא ידעתי שזה
עדיין מוקדם, הייתי
בטוח שיש שם גוזלי
עורבים בקן. אכן, כך
הייתי חושב."

אבל כה מוקדם אין

עוד גוזלים בקני ציפורים. "חבל" חשב בובי.

וכאן הוא עשה את הטעות הראשונה שלו. רוח קלה הביאה לאפו של בשר
מצמרות העץ. הוא רחרח. ואז עשה עוד טעות. הוא לא עצר ולא חשב איך
יתכן שמצמרת עץ יכול לבוא ריח של בשר. הוא התחיל לטפס מהר, בלי
להביט האם יש עוד מישהו בסביבה, וזו הטעות השלישית שלו.

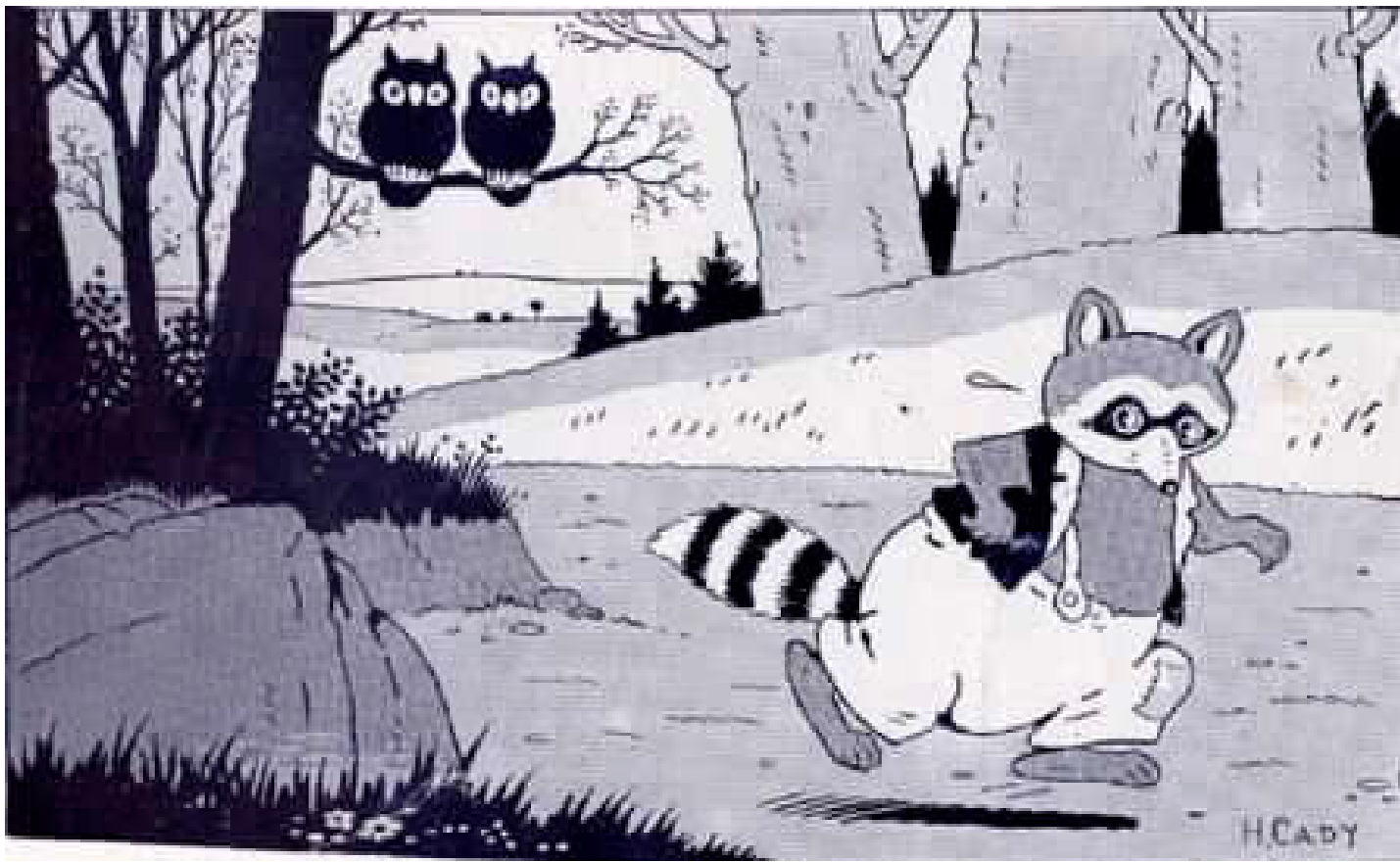

הוא הגיע כמעט עד
הקן. הריח בא משם.
בזה הוא היה בטוח.
רוק התחיל לזול
מפיו. ובאותו הרגע
קיבל את ההפתעה
הגרועה והבלתי
צפויה ביותר. ללא
כל הזהרה הוא קיבל
מכה חזקה, בלי
שהבין מאין היא
באה.

הוא התחלק והתחיל ליפול, אבל לא נפל רחוק. הוא נאחז באחד הענפים.

אתם יודעים שדביבון מרגיש
בעץ כמו בבית. הוא לא ידע מי
הכה בו, אבל בסוף עלה על
הענף ואז ציפור גדולה
התנפלה עליו ונתנה לו שוב
מכה. זה היה הוטי, הינשוף
הענק.
הפעם בובי החזיק חזק בענף.
הוא עבר לצד שני של העץ ונח
אחרי המכה החזקה.

עכשיו הוא הבין מדוע
לא ראה את שחורי
העורב או את זוגתו.
הינשופים הגדולים
השתלטו על הקן שלהם.
יתכן שהיו להם כבר
גוזלים והם הביאו להם
לשם בשר טרף, שאותו
הוא הריח. איזו טעות
הוא עשה! איזו טעות.
הוא מיהר לרדת לארץ.

הינשוף המשיך לתקוף אותו ובובי טיפס מענף לענף ובסוף נפל למטה. כמעט
חסר נשימה קם על רגליו והתחיל לרוץ משם מהר.

הוא אבד את כל תאבונו, אבל למד לקח.
לא יעשה יותר דברים נחפזים, בלי לבדוק קודם את הכל שבסביבה.